

zích obchodních platí fakticky všeobecně za obvyklou známku pro výrobky nebo zboží určitého závodu. Při tom nespokojuje se však zákon odbornými vědomostmi a znalostmi úřadu samého, nýbrž žádá nad to dále, aby úřad zjistil, jaké názory v té příčině panují ve sčastněných kruzích obchodních.

Žalovaný úřad poukazuje sice v rozhodnutí na to, že stěžovatelka nevedla ve svém vyjádření ničeho, co by úsudek úřadu o nezpůsobilosti přihlášené známky k zápisu mohlo vyvrátiti. Zákon neposkytuje však žádné opory pro názor, že by bylo výhradnou povinností strany, aby předložila úřadu doklady o názorech obchodních kruhů, svědčících pro distinktivnost přihlášené známky. Doklady takové bude lze namnoze opatřiti jenom prostředky, které jsou po ruce sice úřadu, nikoli však soukromé straně. Vždyť půjde tu zhusta především o vyslechnutí odborných veřejných korporací, které vůči straně nemají povinnosti žádaným způsobem se vyjadřovati. Podle zásady oficiality a zásady inkvisiční, které ovládají řízení administrativní, dlužno souditi, že je věcí úřadu samého, aby — byť i za součinnosti strany — z úřední povinnosti konal všechna šetření, jichž po zákonu třeba k rozhodnutí otázky a tedy také aby z úřední povinnosti zjistil názory, které v příčině distinktivnosti přihlášené známky panují v sčastněných kruzích obchodních.

Žalovaný úřad v konkrétním případě omezil se pouze na to, že svoje pochybnosti sdělil straně, a když tato svým vyjádřením pochybnosti jeho nevyvrátila, uznal známku pro nedostatek distinktivnosti za nezpůsobilou k zápisu, aniž by dále zjišťoval, zda není tu snad zvláštních okolností, které by jí v konkrétním případě tuto vlastnost propůjčovaly, a aniž by vyšetřil, jaké názory panují v této příčině ve sčastněných kruzích obchodních.

V tomto opomenutí nejvyšší správní soud shledal podstatnou vadu řízení, která zavinila neúplné zjištění skutkové podstaty, a uznal tedy nutným, naříkané rozhodnutí dle § 6, al. 2 zák. o správním soudě zrušiti.

Č. 423.

Zabírání bytů: * O nároku majitele zabraného bytu na zjednání přístupu k nezabranému příslušenství (terase), jež přístupno jest jen zabranými místnostmi, musí úřad zabrání vyslovující rozhodnutí.

(Nález ze dne 25. května 1920 č. 4183.)

Věc: Hugo Seidel, notář v Rumburku, proti okresní politické správě v Rumburku stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Rozhodnutím městského bytového úřadu v Rumburku ze dne 13. února 1920 číslo 490 zabráný byly v domě čp. 388 v Rumburku z místností obývaných manželou Hugonem a Annou Seidlovými v I. poschodí dvě poslední místnosti na straně »Klostergasse« položené a s těmito sousedící pokoj, který se nalézá pod notářskou kanceláří na straně sousedního domu.

Odporu manželů Seidlových proti tomuto rozhodnutí podanému nebylo rozhodnutím okresní politické správy v Rumburku z 31. března 1920 číslo 3514 vyhověno z důvodu, že rozhodnutí v odpor vzaté jest dle § 8, odst. 9 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. opodstatněno. Ohledně terasy, připojené k jedné ze zabraných místností, podotknuto v rozhodnutí, že jest věcí manželů Seidlových, aby se dohodli s nájemníkem ohledně jejího dalšího užívání, pokud toto dosud bylo vykonáváno a jest nezbytně žádoucím.

Hugo Seidel opírá stížnost o důvody: 1. vadnosti řízení; 2. nezákonnosti.

ad 1. Vadnost řízení shledává stěžovatel v tom, a) že nebyla mu poskytnuta možnost, aby zvěděl výsledek úředního pátrání a aby k němu mohl zaujmouti stanovisko; b) že další používání terasy učiněno bylo závislým na dohodnutí s nájemcem.

ad 2. Nezákonnost odůvodňuje stěžovatel tvrzením, že se terasa, které užívá k čistění a na které má zřízeno letní loubí, jest výhradně přístupna ze zabraných místností a dovozuje z toho, že následkem toho nelze zabrané místnosti upravit k samostatnému obývání.

Nejvyšší správní soud uvážil:

ad 1a) Vytýkané vadnosti zde není. Dle protokolu ze dne 3. února 1920 sděleno bylo manželům Seidlovým zamýšlené a později vyslovené zabránění 3 pokojů předem označených. Zabránění tomu Hugo Seidl odporoval a dotyčné prohlášení protokolární se svého stanoviska odůvodnil. Na to vydáno bylo teprve rozhodnutí o zabránění. Tímto postupem vyhověno jest předpisu § 11 cit. zák.

ad 2. K výtce nezákonnosti opřené tvrzením, že následkem nepřístupnosti terasy se strany stěžovatele, zábořem vzniklé, nemožno zabrané místnosti upravit k samostatnému obývání, nelze přihlížeti. Stěžovatel totiž námitku tuto v řízení správním, zejména ve svém odporu nevznesl, nýbrž vytýkal pouze okolnosti, které užívání zabraného bytu stěžují a spočívají v nedostatku příslušenství jako kuchyně, dřevníku, půdy, odděleného sklepa, dovozuje, že náklad na upravení bytu odstraněním těchto nedostatků by byl nepoměrně veliký. Následkem toho nebylo okr. politickou správou v Rumburku o námitce této rozhodnuto. V tomto směru není tedy věc v pořadu instancí správních vyřešena i jest proto stížnost ohledně tohoto stížného bodu dle § 5 zákona o správním soudě nepřípustnou.

ad 1b) Další užívání terasy manželi Seidlovými jest při umístění terasy, jak vychází na jevo z tvrzení Hugona Seidla a předloženého návrhu a jak je měla na mysli okresní politická správa při svém rozhodování, berouc je tedy za zjištěné, znemožněno provedením vysloveného zabránění místností předem uvedených.

Ve svém odporu proti rozhodnutí městského bytového úřadu v Rumburku domáhal se stěžovatel toho, aby mu byl zachován nerušený přístup k terase, o kterémžto nároku náleželo okresní politické správě v Rumburku rozhodnouti.

Úřad však o tomto petitu strany nerozhodl, nýbrž odkázal stěžovatele, aby se v té příčině dohodl s nájemcem zabraného bytu. Naříkané rozhodnutí nevyčerpává tudíž petitu strany, je proto vadné, i bylo je dle § 6, al. 2 zákona o správním soudě zrušiti.